

petr doležal

GENERACE DECIPLIŮ

Sedm set třicet velkejch zelenejch

REBEL
ROCK TV

Chci tuto knihu věnovat všem kamarádům ve zbrani, kteří stejně jako já, sloužili neohroženě své socialistické vlasti, a za jasných podvečerů se nemohli dočkat, až zelená pakárna skončí a budou se moc vrátit domů.

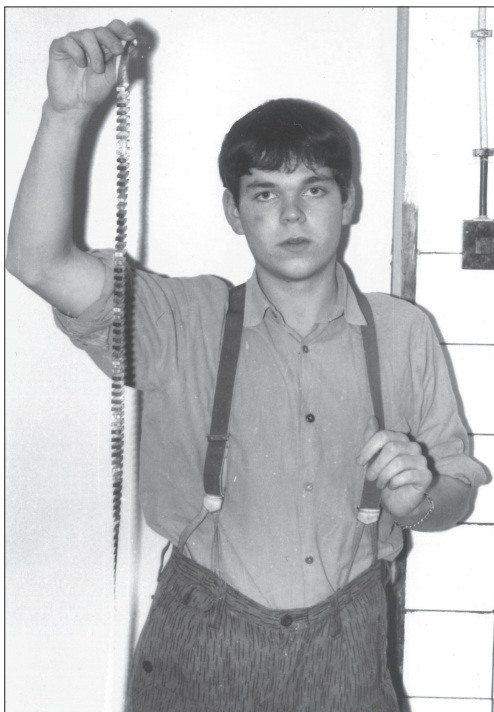
GENERACE DECIBELŮ

ANEB

SEDM SET TŘICET VELKEJCH ZELENEJCH

petr doležal

Vůně je nejmocnější spouštěč paměti a já, kdykoliv vlezu do obchodu s botama, je dodnes cítím, ty naleštěný, vojenský kanady na svejch nohách.

*Už jen pár dní a vrátíš se zas domů
Už jen pár dní a možná jedna stráž*

*Vzpomínáš na své první, plaché kroky branou
Vzpomínáš, když jsi v dešti na stráži stál
Nebyl jsi sám, kdo s tou hlavou ostríhanou
tu první noc tak dlouho, dlouho, usínal.*

LIVING AFTER MIDNIGHT...

Obecně se ví, že každý pondělí je ten nejbližší den na cokoliv, ale protože v mé kapse bylo ukryto psaníčko, kterým mě socialistická vlast v úterý 1.dubna povolává do zbraně, abych ji mohl hájit až k nám vtrhnou, nebylo jiný možnosti, než se 31.března naposledy opít.

Uzavíral se tak vyčerpávající, čtrnáctidenní sled malých a velkých pijatik v často šílených místech pro chuligánské hrátky s lihem, na úkor pracujících.

Sraz jsme dali u Brány v pět, protože Tahoun přijížděl z gymplu až čtyřkou, a i když to byl blondátek blb, čekali jsme na něj, aby mě kompletní parta mohla doprovodit na mé křížové cestě.

Hospoda byla zaplněna sotva z půlky. Dědkové, co hulili nad kartama, dvě holky u kávy a jeden dělník, kterej si krátké čekání na bus cucáním bahna, ti všichni zvedli vyplašeně hlavu, sotva jsme se zjevíli.

„Sedáme pod telku na naši pozorovatelnu.“ směřoval nás Mydlina.

„Já jenom na chvílku, musím se na zejtrěk učit.“ otravoval Tahoun.

„Drž hubu debile. Dneska se o zejtrčku nemluví.“ sejmul ho Mydlina při usednutí.

„Dolí ke mně.“ klepal na ošoupaný dřevo, rádoby selského stylu, který vyleštily prdele dělníků budovatelů.

Sotva jsme se poskládali, přistálo před nás pět kusů. Čumím na tu nádheru v půllitru, než do mě Mydlina drcnul.

„Musíme vožrat toho blondřatýho debila.“ zašeptal a natahoval se k Tahounovi.

„Na Dolího.“ přikázal a všichni jsme pozvedli národní nápoj.

Tahoun si jenom tak usrknul, ale Mydlinův ďábelský plán byl dokonalý.

„A pijeme do dna.“ přikázal a šel statečně příkladem. Když se obsah půllitru ztratil za jeho kundíma rtama, praštil prázdnou sklenicí o desku stolu, až popelník zarotoval.

„Tak se s tím nemazli Tahoune. Jestli ti to ještě nedorazilo, do ty tvojí švédský kebule, na příští kolektivní namazání si počkáme nejmíň tři roky a ten kterej bude dneska v chlastu poslední, platí metr piv.“

Tahoun se rychle rozhlídnul, a protože byl značně soutěživěj, stačil ještě předběhnout v exáku Blaženu s Vomastkem.

Mydlina nenápadně mrknul, když nás kulatá výčepní obkládala nanovo pivem.

„Jdi do prdele.“ bránil se přísunu Tahoun.

„Vypadá to na průser.“ hodnotil dávku Vomastek.

„Větší už nemůže bejt, než když se rozpadá parta z dět-

ství. Měla jsem vás všechny ráda kluci.“ vyznala se Blažena, hned, po druhém exáku.

„Co kdyby jsme si představovali, že za chvíli jedeme do Převýšova na Kentaur?“ vymyslel Mydlina.

„Ty vole, všechno dám, kdyby to byla pravda.“ posmutněl jsem.

„Ale ona to je pravda Doli, tak chlastej.“ Mydlina přistrčil druhý pivo.

„Tak na Převýšov a dnešní bigbít.“ nutím se do jáсотu.

„Kurva Tahoune v kolik nám to jede?“ křičím.

„Času dost.“ mávnul rukou.

„Moc tady nehulákejte, nebo vás vyhodím.“ zahrozila číšnice, když přikládala třetí metr, do našich žízvinech vnitřností.

„No, no, co řveš, snad jsem ti ji neprotrhnul.“ křiknul Mydlina po hlasitým krkanci a obsluhující zakroutila vybarvenou hlavou a odplula, v našem smíchu, za pípu.

„Kurva vzpomínáte na ty skvělé časy na bigbítech?“ Vomastek z nostalgie popil třetí kousek.

„Ty vole, srážek na nádraží, kofola s čučem a pak vláčkem za decibelama. Kdo by mohl zapomenout?“ vykřiknul Mydlina a málem mě udusil.

„Pamatuješ Doli jak jsme zdrhli fíztlákům? Ty debile, nikdy jsem nepoznal většího blba než seš ty.“ sevření nabralo na síle.

„Ty vole, já spíš nikdy nezapomenu na kozy naší Bláži.“ vyznal se Vomastek při čtvrtém popití.

„Tys je někdy viděl? Já myslela, žeš furt jenom chrápal.“ tlemila se.

„Škoda, že tady s náma nemůže chlstat Kanec. To by se

zelenalo.“ vypadlo náhle z rozjetýho Mydliny a všichni u stolu ztichli.

„Vo něm a Lence drž hubu. Slibovali jsme si hromadu pěknýho na celej život, ale ten s náma pěkně zamával. “ otřel jsem tvář a zakřičel, až všichni spolupijani polekaně zvedli hlavy.

„Nalejte nám tolik zelenejch, kolik je tady šťastnejch rockerů.“

„Ještě jednou někdo z vás zařve a letíte.“ pohrozila servírka pisklavým hlasem od výčepu.

„Tvrdej nepiju.“ pošetpal mi zviklatelně Tahoun.

„Jestli se nenapíšeš na Kance, vojedu ti Blaženu.“ zavtipkoval Mydlina a Tahoun na malou chvílku vytuhnul.

„Hele, vykopej si svojí.“ začal se smát, protože byl přesvědčen, že vtip o dvouch, který choděj ošukávat mrtvolý ženskejch na hřbitov, je to pravý, pepermintový.

„Ty seš fakt debil.“ povýšil ho Mydlina.

„Hod’ se do klidu Tahounku.“ Blažena kroutí hlavou a já přemýšlím, jestli nad zelenou úrodou na tácku, která se před náma zjevila, nebo nad faktem, že Tahoun je blb.

„Kluci, trochu tišeji.“ zaprosila výčepní při servisu.

„Já na ně dohlídnu.“ slíbila Blažena a pod stolem mi stiskla ruku.

„Lenka je fajn holka. Uzdraví se, to je jistý.“ dala mi pusu na mokrý rty.

„Pozor.“ křikl Mydlina a vyskočil do pozoru a my všelijak za ním.

„Ještě jednou to zkusíme, aby to měl Doli, zejtra, ve válce natrénovaný. Sednout.“ nařídil Mydlina.

„Pozor!“ zařval sotva jsme se usadili a my se všichni vy-

pnuli jako jedno tělo, ze kterýho vyčuhovaly ty neuvěřitelný Blaženčiny prsa.

„A na Kance, fotra všech kluků a holek, ukovaných z big-bítu.“ přidávám přípitek i já.

„Ty vole Doli, jak to, že ti Rudej d'ábel vlastně nezařídil modrou?“ vyzvídal Tahoun, už pěkně vláčnej, když jsme sedali.

„Neblbni Tahoune, ten se těší, že mě vošmikaj do hola a vobarvej mozek na zeleno.“

„Škoda krásnejch vlásků.“ pohladila mě Blažena.

„Za dva a půl roku, vod záchytky, pěkně narostly.“ cítím, že mi její prsty zajíždí na krk.

„Ty vole přeměříme je.“ vymyslel Mydlina a zařval směrem k výčepu.

„Metr, zelený a piva.“

„Tohle nedopadne, jak mělo.“ Blažena se zvedá, aby se mohla zajít vymočít.

Tahoun jí následoval a my s Vomastkem čuměli na jedenáct plnejch půllitrů piva a jedenáct velkejch zelenejch.“

„Co tak vejráte? Chtěli jste metr piva a metr zelenejch.“ obhajovala se servírka.

„Metr na měření.“ koktal Vomastek.

„Nechte to tady, však on se najde důvod, ale půjčte nám, prosím, ještě metr. Chceme Dolimu změřit vlasy než mu zejtra vyholej kebuli.“ vysvětloval ji Mydlina.

Číšnice vypadla k baru, kde se hrabala v šuplíku a když se kolem ní vlnila Bláža, řekla.

„Jinej nemám.“ podávala ji křejšovskej metr, srolovanéj do klubíčka.

Nastalo měření, který Mydlina vylepšil hrou, že každěj

bude hádat kolik vlasy měří a Tahoun musí vypít decku pepermintky na ex.

„Proč já?“ divil se.

„Doliho poslední, civilní přání.“

„Fakt Doli?“

„Je to tak.“ přiznávám.

„Tak Tahoune kolik?“ vyzvídal Mydlina s metrem.

„Dvacet pět.“

„Bláža?“

„Třicet.“

„Vomastek?“

„Třicet tři.“

Mydlina přiložil můj nejdelší vlas a naměřili třicet jeden centimetr. Před Tahouna přisunul panáky.

„Ty vole, já už sotva čumím“ přiznal, ale mentolovky vypil.

Do restaurace, mezitím, přišlo několik kluků z basketu, který se každý pondělí proháněj na parketách v Sokolovně. Jednoho z nich, Luboše, jsem znal z baru na písáku. Když mě zahlídnul, zastavil se u našeho stolu.

„Čus Doli, cože kalíte už v pondělí?“ divil se.

„Vojín X.Y hlásí odchod.“ zasalutoval jsem ve stoje.

„Ty jdeš na vojnu?“

„Už zejtra kamaráde.“

„Napiješ se s náma na Doliho loučení se svobodou?“ Mydlina mu podával zelenou.

„To se nedá odmítnout.“ odpověděl Luboš a sotva jí vypil, křikl na své kámoše s ručníkama kolem krků, který obsadili stůl u kulečníku.

„Kluci na chvilku sem přisednu, kámoše tady berou za

vojáka.“ odložil tašku s kečkama a když si všiml metru na stole, začal se smát.

„Poděl se.“ říkám mu.

„Tak to si hochu ještě počkáš, než budeš stříhat metr.“ poučil mě.

„Ale my s ním měřili jeho vlasy.“ upřesnila Blažena.

„To je správný. Protože až se vrátí, tak takový mít nikdá nebude.“ Luboš si prohrábnul krátce sestříhnutěj účes.

„Jako já.“ dodal.

„Máš pravdu, budou ještě delší.“ bráním svůj životní styl.

„Ba ne hochu, nebudou. Budeš mít vypatlanej rozum. Dlouhý vlasy, jsou totiž bolševikem tolerovaný jenom pro kluky před vojnou. Klidně vsadím sedm set třicet velkejch zelenějch, že mám pravdu.“ zasměčoval do koše trpký zkušenosti.

„Beru sázku s klidem, a protože jsi právě prohrál, tak to můžeš zrovna poručit, jelikož můj mozek nedostanou.“ prská vzpurně.

„Počkejte s tou sázkou, až se vrátí z vojny.“ škemral přivožralej Tahoun směrem k Lubošovi, protože nechtěl už chlastat.

„Do tý doby, než se vrátí, se na sázku dávno zapomeně. Tak se uklidni.“ odpálil ho Mydlina.

„Taky si myslím, sportovče, že má Doli vítězství jistý. Ten by nikdy vystříhanej nechodil.“ říká Lubošovi a dává Tahounovi výchovnou facku.

„Co blbneš vole?“ bránil se Tahoun.

„To máš za to, že nevěříš Dolimu.“ vysvětlil Mydlina a zase krknul.

„No, no, co řveš, snad jsem ti jí nenatrhnul?“ zařvali jsme

kolektivně, jako jeden komunista.

„Vy jste fakt, ještě malí blbci.“ tlemil se Luboš našemu chorálu a u našťvaný servírky z hluku, kterej zase vydáváme, poručil deset velkejch peprmintek.

„A co my Lubo? Na kámoše ze sportu sereš?“ připomněli se nadržžený basketěáci, který s ním přitáhli.

„Tak třináct zelenejch, ale pojděte k nám.“

Za chvilku nás bylo kolem lavice, jako na dobrý muzice.

„Kam to máš?“ ptal se jeden z těch, co si přisedli.

„Chcete-li mi někdo psát, Brno Líšeň, tři jedničky padesát.“ upřesňuji adresu, kde budu k zastížení příští dva roky.

„Tady jsou ty peprmintky, přejete si lístek zvlášť?“ servírka je na Luboše milá, protože správně tuší, že by mohla na mým loučení něco trhnout.

„Jo, tohle všechno půjde za mnou.“ Luboš se usmál a přiojednal další čtyři piva.

„Já byl v Čáslavi, pěkná pakárna. Cejtím s tebou kamaráde. Už by mě tam, dobrovolně, nikdo nedostal.“ poučil nás vyzubenec z Lubošova týmu.

„Ty vole, tos měl kousek. Já vyfásnul Slovač mezi zasraný Maďary. Česky neuměli ani kváknout a to jejich nemtudo, nikdy nezapomenu. Mlátili nás každou noc.“ otrásl se při vzpomínce, oplácanej cvalíček.

„Kurva, už mně tady chybí jenom kus naší muziky.“ povzdechnul Vomastek.

„Ty debile, vždyť tys všechno prochrápal.“ tlemil se mu Tahoun.

„No právě, víš, jak se v tom randálu krásně usíná?“

„Jedna nula pro Vomastka.“ směje se Mydlina.

„Když to někdo dohodne, Mydlina by mohl skočit pro ma-

gič.“ napadlo Blaženu.

„Jo kámo, dojdi pro magič, udělej to pro mě.“ objímám ho.

„Pro tebe, klidně sbalím fotrův kotoučák.“ Mydlina běží ven.

„Nebli na chodníku před hospodou!“ řvala za ním polekaná číšnice.

Všichni jsme se rozesmáli.

„Neběží zvracet, ale pro magič.“ vysvětlil jí Luboš, důvod Mydlinova úprku a šel s ní k výčepu dohodnout, za velkého bechera, pronájem salonku.

„Přesun na disko.“ zakřičel a ukázal ke dveřím, vedle holčičího hajzlu.

Salonek byla lidová místnost, architektem navržena v se-
lském stylu, s lavicema kolem stěn a dlouhým stolem upro-
střed. Naposledy tady chlastali fotbalisté, protože se na
zemi povalovala jedna kopačka a vypuštěnej míč.

Mydlina se objevil, sotva jsme hlučně posedali na dřevo
a vrazil vidle do zásuvky. Action od Sweet vlítl mezi nás,
surově, ale dost potichu.

„Volume.“ křičeli jsme s Tahounem a Mydlina točil koleč-
kem na doraz.

„Už si připadám jako v ráji.“ chválím ho a on se chápe
dvou piv.

„Dolí na to, že se my dva neopustíme ani potom.“ protože
loučení před vojnu, je čas velkejch slibů, utopili jsme pří-
sahu v litru piva.

Atmosféra v salonku připomínala spíš páteční před-
chlantanou než pondělní, líný odpoledne v demokraticky,
chcípým městečku.

Výčepní nás statečně zásobovala a já už byl tak vožralej, že jsem ani neregistroval přicházející, další lidi. Hlasitá rocková hudba, přitáhla k našemu stolu, dva menší kluky, který právě začínaj chodit na bigbítu.

„Můžeme taky trochu piva?“ zkoušel to na nás brejlatec s dětským ksichtíkem, vlnítejma vlasama, navlíknutej v napodobenině džízky.

„Seš bigbíťák?“ zařval na něj Mydlina.

„Si piš, že sem.“ bránil se a mnul zarosenou optiku.

Mydlina přetočil kazetu a řekl.

„Když poznáš tuhle kapelu, tak máš pivo, jinak hovno.“ kluk se podíval po svém kámošovi, kterej mně byl sympatickej, protože měl u nosu nahnědlou bradavici.

„Můžou hádat oba.“ přimlouvám se a Mydlina pustil Paranoid od Sabatů.

„Ty jsi hochu ještě malý, nemůžeš je všechny znát, ale až je jednou poznáš, budeš je mít taky rád.“ kluci notovali společně a Mydlina jim českou verzi, Ozzyho pecky, uznal.

„Tak chlastejte blbci.“ podal každému pivo.

Mezi dveřmi se zjevily tři holky a zkoumaly, co se v salonku vlastně děje. Jedna z nich si zapalovala cigaretu, druhá se vrtla k Lubošovi a ta třetí, kohokoliv balila za velkou griotku. Neustále otravovala s tancováním, ale my se sotva zmohli na vymocení.

„To je teda vopruz.“ odfrkla si znuděně, sedla na kraj lavičky a čuměla nevěřící na Vomastka, kterej chrápal opřenej o zeď.

„Tady už je jeden dokonce mrtvej.“ hlásila s odporem a pudrovala si předek rozpláclyho obličej.

Kazeta se točila snad už po desátý, když nám vrchní oznámila, že bude zavírat, ale Luboš byl chytrej a vyhlásil sbírku

na nákup bechera, kterej ráda bumbala, a tak jsme mohli hulákat ještě hodinu.

Přiotrávený alkoholem jsme stanuli na prahu nového dne, vykračující pravačkou do monotónní agonie noci.

Řvali jsme, do spících ulic bolševického města, předělávku na partyzánskej hit, kterej se stal hymnou malejch blbounů, příškrcenejch rudejma šátkama, v pionýrských bojůvkách.

„Přivázala babka dědka k dubovému pařezu.“ bylo nám všem vznešeně z přemíry alkoholu, ale já jedinej věděl, že loučení, je děvka k nezahnání a pro příští dva roky si vyhlídla právě mě.

Zprvu to zkoušel Tahoun, opírající se o Blaženu.

„Ještě ne Tahoune. Prosím tě, ještě ne!“ zařval jsem na něj, až se lekl.

„Já už musím domů, promiň Doli. Vážně musím. Měj se tam dobře a nezapomeň na chlumečáky.“ obejmul mě a padli jsme na zem.

„Tahoune, to si nech pro Blaženu.“ hulákal Mydlina a pomáhal mu na nohy.

Blažena rozpřáhla ruce a začala řvát jako malá holka.

„Doli, moje láska. Kdy se zase uvidíme?“ slzy se ji valily po buclatejch tvářích.

„Slzy nejsou láskou.“ zpíval jí k vyznání Mydlina a já jí dlouze políbil.

Luboš basket, mi sevřel volnou ruku a řekl.

„Doli nechlastej čaj. Dávaj do něj brom, aby se ti nepostavil.“ pak se obrátil na zbytek mojí party.

„Jestli pro něj chcete něco vážně udělat, pošlete mu každej měsíc dopis. Na vojně má zpráva z domova, cenu štěně-

te piva.“ Mydlina se podíval na Blaženu v mém náručí a ta rozhodla.

„Tahoune, protože seš velitel, dávám ti to na starost, jinak s tebou končím.“ snažil se ji vyrvat z mého, pevného objetí, ale Bláza nepovolila, dokud neslíbil, že mi bude posílat hlášení z civilního světa.

Až pak se v sebe propletli a vlnili, kolem řady temných výloh obchodů, jako dva přízraky.

„Tak my taky asi půjdeme.“ obejmul mě Luboš a každá z těch tří holek ještě přidala polibek na rty.

„Ahoj vojáčku.“ řekla koketně ta nejhezčí z nich a pohladila mě po zadku.

Čuměli jsme za nima, jak se šinou, opačným směrem ke koupališti, zavěšený do Luboše.

„Dolí tý by slušel, si piš, že by si dala říct.“ konstatoval Mydlina, drbající se na poklopci.

„Seru na ni, protože držím slovo.“ připomínám mu s dávkou sentimentální hrdosti.

„Já vím, ale co si počít s těma touhama?“ zašklebil se a několikrát přirazil k chrápajícímu Vomastkovi, jako by ležel na nějaký holce.

„Chlastat čaj s bromem.“ smějeme se vojenskému vtipu jenom chvílku, protože Vomastek, se po aktu s Mydlinou, umělecky projevil.

„Ospalá vrátnice a na policii poslední dva klíče...“ začal zpívat katapulťáckou baladu pro bezbranný mámy, kterým krade armáda syny.

„Ty debile, na polici, ne na policii.“ opravuje ho Mydlina.

Já se řehtal, Mydlina se řehtal, Vomastek se řehtal, jenom fízl byl vážnej jako lejno. Vylezl z auta a kráčel k nám rázným krokem.

„Tak copak mládenci, že je vám do zpěvu?“ policajt odhadoval, jestli bude potřeba přivolat posilu.

Udělal jsem mu audienci v pozici pána Krista na kříži.

„Radujeme se ze života v míru.“ zavtipkoval Mydlina a Vomastek vystrčil svoje řídký, přední zuby.

„Tak občanky.“ poručil vytočenej orgán a kejval ukazovákem se snubním prstýnkem.

„Já nemám.“ přiznávám.

„Tak to budeš mít drahý, přece víš, že ji musíš vždycky nosit u sebe.“ za normálních okolností bych byl lehčí o půl sta.

„Ale mně ji zabavili dneska na policii.“

„Ty narukuješ na vojnu?“

„Už zejtra, vlastně dneska.“ otáčím se k Mydlinovi.

„Ty vole, vždyť už je to dneska.“ drbu se ve vlasech.

„Vojín X.Y vám hlásí příchod.“ začal zase Vomastek.

„A co tvoji kamarádi?“ přerušil jeho zpěv, zlobnej hlas strážce zákona.

„Taky zítra, teda vlastně dneska.“ vymejšlím si.

„Padejte do postele a už žádnej řev. Slušní pracující chtějí spát.“ Mydlina mě pustil a postavil se před něj.

„Prosím vás soudruhu, může se na vojně kouřit?“ šklebil tu svojí kundí hubu a já se smíchem skácel s Vomastkem k zemi.

„Jo, bude se tam kouřit, ale nejvíc z tebe.“ policajt se sehnul do auta a rozsvítil dálková světla.

„Zmizte dom.“ byl přísněj a naštvanej.

Motali jsme se v bílé záři, jako mouchy, až k tmavýmu, zámeckýmu parku.

„Na chvilku dáme voraz. Sem grogy.“ oznámil Mydlina, sednul na lavičku a tahal retko. Já s Vomastkem kleknul na

zem.

„Ty vole, nemám vůbec obavy, že ho nedovleču domů.“
přiznávám.

„Tak mu usteleme tady, až se vychrápe, dojde sám. Ten je
zvyklej.“ Mydlina mi podává zapálenou cigaretu.

„Nejraděj bych tam jel s tebou Doli. Tady to bude bez
tebe, ty debile, stát za hovno.“ pomáhá mně na nohy.

„Ty vole, bejt tam my dva pohromadě, tak armádu do tejd-
ne rušej.“ začali jsme se smát představě, že jedeme do války
společně.

„Mydlino ty seš fakt debil, debilů. Víš to blbče?“ říkám s
vážným výrazem.

„Proč mně nadáváš?“ čuměl překvapeně.

„Jak ses ptal toho fízla, jestli se smí na vojně kouřit. Já si
smíchy nadělal do trenek.“

„Byl to jenom další, rudej buzík.“ Mydlina vyfouknul ob-
lak dýmu, až se rozkašlal.

„Hele blbe, něco od tebe chci.“ důvěrně se k němu naklá-
ním.

„Pro magič nejdu. Jestli se ti vypařilo z hlavy, nechali jsme
ho u Brány.“ odpověděl.

„Mohl bych na chvilku lehnout a dát si hlavu do tvýho
klína?“

„A proč?“

„Potřebuju to.“

„Tak lehej.“ dal nohy k sobě a já se svalil.

Čuměl jsem na měsíční nebe s retkem mezi zubama, na
ksicht mi padal popel z Mydlinovýho cigára a klížily se mi
oči.

„Už vstávej ty vole. Já jdu dom, nebo tady zmrznu.“ zatřá-

sl se mnou Mydlina.

Posadil jsem se rozespalej vedle něj.

„Fakt mě opouštíš?“

„Kurva, jak dlouho se vlastně nevidíme?“ ptá se zkrěhlým hlasem.

„Sto čtyři víkendů s bigbitem, nebo sedm set třicet dní s bolševikem za zády.“ masíruju si ledová stehna.

„To nám uběhne, jako ta močka, co teče v Cidlině.“ odploužil se, shnilou noční trávou, směrem k městu.

„Vomastku blbče, stávej.“ klepu s posledním věrným.

„Žízeň jako svině.“ vypadlo z něj a vztyčil se.

„Dneska musíš dojít sám, já ji mám totiž jako z praku.“ přiznávám a sbírám sílu ke zdolání perný míle, která mě dělí od pelechu.

„Dolí můžu ti napsat i já? Nebo smí jenom Tahoun?“ překvapeně na něj zírám.

„Vždycky jsem myslel, že tě seru kvůli ty džíse. Ale když napíšeš, budu mít radost.“ hlasitě zařval.

„Žízeň.“

„Žízeň.“ přidávám se a hulákáme do tmavého parku, než mě začalo bolet v krku.

„Tak napiš. Ať tam nejsem sám.“ prosím, přeskakujícím hlasem, toho, kterej byl v naší rockerský partě vždycky přehlíženěj. Pak vyrážím nejistě k domovu.

„Blbče, bydlíš na opačný straně.“ připomínám mu, protože jde za mnou, jako můj stín, který vrhám pod světlem lamp na chodník.

„Však já vím, jenom popojdu kousek s tebou.“

„Až k bytovce?“ zastavuji se.

„Až k bytovce.“ objímám ho kolem ramen.

Doklopýtali jsme před temnej a spící paneláček. Nad rybníkem za nádražím, se už malinko zlatilo, protože pučeji se hrabal z nebeský peřiny.

„Je zavřeno.“ tahám zklamaně za kliku dveří.

„Máš někde klíče vole?“ Vomastek mi šacuje kapsy.

„Počkej zavolám na mámu.“

„Mamí vstávej.“ křičím, ale nemá okna odráží dál světla nádražních halogenů.

„Mamí vstávej.“ přidávám na síle a házím hrst menších šutráků, který nasbíral Vomastek.

„Ty vole já myslel, že bydlíte v přízemí.“ podivil se.

„Však jo.“ nechápu, proč mi to říká.

„Že se svítí nahoře?“ čumíme oba pod střechu.

„Tak to mi rozum nebere.“ povídám.

„Třeba se přestěhovali.“ napadlo Vomastka.

„Přestaňte řvát, vy chuligáni vožralí.“ ozval se hrubě vytočenej, mužskej hlas.

„Ty vole, jedinej kdo tady řve, seš ty.“ brání nás Vomastek.

„Hned jsem u tebe hochu.“ zlobné přibouchnutí okna se nese nocí.

„Ty Doli, já raděj prchám. Tak ahoj.“ šeptá mi Vomastek a mizí za rohem.

Bytovka ožila. Už svítila všechna okna, z některejch se vykláněli ospalci. Kdosi chvatně odemyká vchodový dveře.

Stála mezi nimi máti v županu, pod kterým ji koukal cíp noční košile.

„Co tady blbneš?“ zdála se malinko naštvaná.

„Čau mamí, víš, že jdu dneska na vojnu?“ objímám ji.

„Tak to je váš kluk? Ten drzej chuligán?“ bojovník z horního patra, spustil ruce podél pyžamovejch kalhot.

„Nezlobte se, on dneska rukuje.“ chlap mávnul rukou a při odchodu se málem se srazil s mým fotrem.

„Máš štěstí, že zejtra táhneš na vojnu.“ ulevil si.

„Už dneska.“ opravuju ho, ukrytej v mámině náručí.

Dovlekli mě společně k našemu bytu a máti si klekla na kolena.

„To se nestydíš dacane? Vlastní máma ti musí sundávat boty.“ vyčítal Rudej d'ábel.

„Kdybys mu zařídil modrou, tak je budu sundávat i tobě.“ zvedla se a pohládila mě po vožralý hlavě.

„Jdi si lehnout.“